

אל-קאעידה על חשבוננו

חלקת התעמולה של אל-קאעידה אינה זקוקה לת-קציבים מיוחדים. מלאכתם של רשעים נעשית ביד-טיפשים. הם נותנים תקציב לתעמולת ההסתה והר-שע. הם כמוכנ מסתתרים תחת מטריית חופש הבי-טוי בכלל והחופש האקדמי בפרט, ואנחנו משלמים. בכספים וב-דמים. אנחנו. ממש כך. מתקציב המדינה. לא רק תקציב צרפת או אנגליה או נורווגיה. תקציב מדינת ישראל.

לאחרונה יצאה חוברת, "מחברות לקולנוע דרום" שמה, המו-קדשת כולה לאיש הקולנוע ג'ארד נאמן. הבעיה איננה עם נאמן. זכותו ליצור סרטים כרצונו. הבעיה היא עם החוברת. עם התוכן. עם הריכוז הקטלני של כותבים, שהדבר שמאחד אותם הוא שנאה תהומית לעצם קיומה של הציונות.

העורכים הם איל סיון ויעל מונק. המדור הזה כבר עסק בסיון ובתעמולה הארסית שהוא מפיק, בעיקר בצרפת, נגד מדינת יש-ראל. הפילוסוף אלן פינקלקראוט טען, בעקבות סרטו האחרון של סיון "דרך 181", שסיון הוא "מבין השחקנים הבולטים של האנטישמיות היהודית העכשווית, תופעה קשה ומפחידה". סיון הגיש נגדו תביעת דיבה בפריז. לאחרונה הסתיים המשפט. התבי-עה נדחתה. למעשה לא היה שום צורך לחכות לפסיקה כדי לה-בין מיהו ומיהו אותו תועמלן. בעקבות הפסדו החליט סיון לצאת למאבק נגד "הסכנה בפילושמיות החולנית השוררת בימים אלה באירופה באצטלה של תמיכה בישראל". בן-לאדן היה חותם על הנוסח הזה. גם הניאורנאצים. הם כמוכנ אינם חברים באל-קאעי-דה, אבל באירגון ודאי מרוצים מהם.

באותו פמפלט עוסק סיון ברעיון הבגידה ומהלל אותה. שאר הכותבים, כמעט ללא יוצא מן הכלל, עשויים מאותו חומר. יש שם את אלה שוחט, שעושה קריירה לא רעה בארצות-הברית מהה-תקפות הפרועות שלה על הפרויקט הציוני; חיים הנגבי, שכבר מזמן תומך בפירוק מדינת ישראל לטובת מדינה אחת גדולה; ואורי אריב, שהגיע לסוריה במסגרת סיוע לטרור עוד לפני עזמי בשארה, ישב בכלא, אך נותר בעמדותיו הרדיקליות.

וכל זה יוצא במסגרת מכללת ספיר ובסיוע קרן הקולנוע, שהיא קרן ממשלתית לכל דבר ועניין. שאלתי את שרת החינוך איך זה קורה. היא אמרה לי שהיא לא רוצה ולא יכולה להתערב, משום שזו תהיה מעורבות פוליטית. היא גם הוסיפה שהיא לא תתערב בתכנים מהצד השני, שאולי מונפקים במכללת אריאל. זו תשובה מתחמקת. אם מכללת אריאל היתה מנפקת תכנים כהניסטיים, השרה היתה מתערבת. ועוד איך. אבל כאשר השמאל המטורף יוצא עם משהו מקביל נשלפת התשובה האוטומטית על חופש הביטוי.

הערה אישית: התבקשתי להיות חבר ההנהלה הציבורית של פסטיבל קולנוע דרום. אפילו השתתפתי בישיבה אחת. ולא יד-עתי אנא אני בא. זה הפסטיבל שבעקבותיו יצאה החוברת. אין לי היכן לקבור את הבושה. לא שמישהו זקוק למכתב ההתפטרות שלי, אבל הדברים הללו הם התחליף הראוי.

yemini@maariv.co.il